

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Reyhani ◆ Osman Gazi Turaç ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Mustafa İmir ◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Pektaş ◆ Aydın Battal
- ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Memik Kömekçi ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Faik Kumru
- ◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Kadir Karaman

76 Sayı 21 Haziran 2024

Paradır

◆ Âşık Reyhani

Her nere gittimse nasıl ettimse
Baktım gördüm başta gelen paradır
Tellalın yanına şöyle sokuldum
Duydum ağızındaki ilan paradır

Yorulmuş öküze tekme attıran
Totoda da tam on üçü tutturan
Hâkimi savcıya kaş göz ettiren
Avukatta olan plan paradır

Bir ölünün cemaati az ise
Mutlak parası yok harçlığı kısa
Bir ölünün cemaati çok ise
Ölen insan değil ölen paradır

Parasız insana söz mü verirler
Yol mu gösterirler hız mı verirler
Keloğlan'a saçlı kız mı verirler
Paşanın kızını alan paradır

Gönlümün gözüne bakan geliyor
Tespihine püskül takan geliyor
Fesini bir yana yıkan geliyor
Ramazanda hafız olan paradır

Fakiri bilirim lafta bulunur
Korkusundan hep hilafta bulunur
Camide de arka safta bulunur
İmamın sağında kılan paradır

Âşık Reyhani'yim söz mü çalarım
Elli mi çalarım yüz mü çalarım
Perde inletir de saz mı çalarım
Unutma ki sazı çalan paradır

Â ş i k k a r a

Hayâli kayalı hakkâ dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

76. Sayı Haziran 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Makam Aracı

◆ Osman Gazi Turaç

Asaletim tasdik oldu sonunda
Ben de istiyorum makam aracı
İki koruma da olsun yanında
Ben de istiyorum makam aracı

Müdürleri yarış dışı koyarım
Tümü saklar çeyrek ile doyarım
Kanunları tanır emre uyarım
Ben de istiyorum makam aracı

Başlarsam bırakmam işimi yarım
Hem plan proje hem de tasarım
Anahtar teslimi alır yaparım
Ben de istiyorum makam aracı

Haftada bir depo benzin az gelir
Hindi ısmarlarım yine kaz gelir
Tatile çıkarım yarın yaz gelir
Ben de istiyorum makam aracı

Ferrari Jaguar gözümde tütmez
Mercedes Audi Passat fark etmez
Verene arzular şelale bitmez
Ben de istiyorum makam aracı

Ölürüm kestirmem tuttuğum dalı
Bilirim denizdir devletin malı
Arkaya oturtmam iti çakılı
Ben de istiyorum makam aracı

Nigâr Hanım Vay/Yedi-Şiir Meclisleri Doludizgin

◆ Tacettin Şimşek

Sanat âleminde ekseriya “O varsa ben yokum.”, “O geliyorsa ben gelmem.” “O yazıyorsa ben yazmam.”, “O konuşuyorsa ben dinlemem.” biçiminde kaprisler uçuşur havalarda.

Söz konusu Nigâr Hanım olunca bütün olumsuz yüklemeler olumluya döner, hatta “O varsa ben de orada olmalıyım.”, “Onun geldiği meclise iki elim kanda da olsa, ağzıma pamukla su verilse bile uçarak gelirim.”, “Onun yazdığı mecmuada bir şiir yayımlatmak için kırk takla; elli düz, altmış ters, yetmiş de yan perende atarım.”, “O konuşuyorsa ben yüz elli yıl susar, dinlerim.” gibi cümleler kurulurdu.

Matbuat âleminde gündemi belirleyen yegâne isim Nigâr Hanım’dı.

Nezle olması bile haber değeri taşıyordu.

Bir sabah gazeteyi elinize aldığınızda sekiz sütuna manşet “Kıymetli Şairemiz Nigâr Hanım Nevazil Olmuştur” cümlesini okuyabiliyordunuz. O gün okuyucuları seferber oluyor, Nigâr Hanım’ın konağının önüne torba torba nane, limon kabuğu, zencefil ve hatmi çiçeği yığıyordu.

Nigâr Hanım, sıhhati yerinde olduğu sürece davetlere icabet ediyor, uzak yakın demeden şiir meclislerine mutlaka katılıyor, şuara meclislerinin başmisafiri oluyordu. Bu sebeptendir ki herkes onun sağlığı için ağız birliğiyle ve yürekten dua ediyordu.

Önceleri İstanbul’un semtlerinde icra edilen şiir meclisleri zamanla bütün Osmanlı topraklarına yayıldı. Selanik, Üsküp, Erzenirrum, Mamüretülaziz, Diyarıbekir, Musul, Bağdat, Halep, Manisa, Engürü gibi şehirlerde meclisler tertip ediliyordu.

Son şiir meclisi Dulkadiroğlu Beyliğinin merkezi, Halil-i Maraş’ın, Sümbülzâde Vehbi’nin, Yedi Güzel Adam’ın ve dahi Karakoçların memleketi Maraş’ta icra edilecekti. Tabii ki meclisin en ağır misafiri yine Nigâr Hanım’dı.

Bedir mecmuası sahibi, mesul müdürü, başmuharriri, mürettibi, musahhihi, velhasıl her şeyi şair Ziyaeddin Himmet Bey, meclisin tertip heyeti reisiydi. Rasim Enis ve Eyyüb Samim de tertip heyetindeydiler. Mecliste şairlere hoşâmedi merasimini vilayetin maarif müdür vekili Rahman Şikâri Bey deruhte edecekti.

Rivayete göre devrin birçok şairi, hem Nigâr Hanım’ı görebilmek hem de ona kendini gösterebilmek gayesiyle Ziyaeddin Himmet Bey’e mektup yazıp meclise davet edilmek için yalvarmışlardı. Ziyaeddin Himmet Bey de, merhametine mağlup olmuş, “Aman o da üzülmesin, aman bu da kırılmasın, bahusus genç şairleri teşvik edelim.” diye meclise kırk şair davet etmişti.

Münzevi şair Tayfun Cemil, Ziyaeddin Himmet Bey’in çırağı sayılırdı. Henüz rüştiyede iken tanıtmıştı onu. Şiirlerini okumuş, kendisiyle tanışmış, onun rahleitedrisinden geçmiş, onun sahibi olduğu *Bedir* mecmuasında şiirler neşretmişti. Şair Eyyüb Samim ve Rasim Enis’in yakın dostu, Rahman Şikâri’nin de Dârülfünun’dan sınıf arkadaşıydı. Bu münasebetle *Bedir* Mecmuası Şiir Meclisi’ne onu da davet ettiler.

Meclis güneş sistemi gibiydi. Sanki on iki seyyare şemsin etrafında dönmekteydi. Meclisin güneşi tabii ki Nigâr Hanım’dı. En çok alkışı o alıyor, en çok iltifata o muhatap oluyordu.

Sahneye çıkan her şair, önce Nigâr Hanım’ın karşısına gelip ceketini ilikliyor, son derece saygılı bir baş selamıyla kendini gösterdikten sonra “Müsaadenizle, Nigâr Hanımefendi!” deyip kürsüye yöneliyor, şiirini basbayağı Nigâr Hanım’a sunuyordu.

Her şair bir şiir okuması için önceden uyarılıyordu, ancak Nigâr Hanım için takdimde sınır yoktu. O istediği kadar şiir okuyabilirdi.

Şiir meclislerinde bütün şairler alfabetik sıra ile sahneye çıksa bile Nigâr Hanım en son çıkardı.

Plaketi herkesten farklıydı ve altın kaplamaydı. Nigâr Hanım’a plaketi vali, sancak beyi ya da şehremini verirdi.

Şölenin son şairi Nigâr Hanım’dı bittabi. Salon bir anda mistik bir ortama dönüşüverdi. Sinek uça kanat sesi duyulurdu. Salonu dolduran beş bin kişi esrik mesrik Nigâr Hanım’ın şiirini dinliyordu. Şiir hiç bitmesin istiyorlardı. Sabaha kadar sürse aynı ruh hâliyle dinleyebilirlerdi.

Ama öyle olmadı. Her güzel şey gibi Nigâr Hanım’ın şiirleri de yarım saatte bitti.

Herkes Nigâr Hanım’ı ayakta alkışlıyor, salon yıkılıyordu.

Tayfun Cemil mecliste bir kere daha anladı ki

arzın cazibe kanununa muhalefet ve mukavemet manasıdır. Bu biraz da demirin mıknatıstan uzak durma çabasıdır. Heyhat! Ne boş hayal, ne boş emel!

Evvel zamanlarda, kalbur samanlarda nasıldı, bilmiyordu ama Ayzek Nivton'dan beri elmalar yere düşüyordu. Oysa kendisi inatla ve ısrarla elmaları göğe düşürmeye çalışıyordu. Akıl işi değildi bu. Hadi akıldan yana yaya sayılırdı diyelim, peki, gönül işi miydi? Elbette ki hayır! Müsaade etse kendi gönlü de Nigâr Hanım'ın yalısının bahçesine düşebilirdi. Düşseydi efendim, ne beis vardı?

Şölen bitmiş, akşam yemeği için tarihî Deli Gönül Konağı'na geçmişlerdi. Yemekler seçal tarzında, Frenkçe söylersek self servisti.

Nigâr Hanım, yemek almak için kuyruğa girmek üzereydi. İşte tam zamanıydı. Tayfun Cemil için yanlışlarının üzerine sünger çekebilme fırsatıydı bu.

Saygıyla yaklaştı.

"Aman, Nigâr Hanımefendi," dedi, "biz burada dururken sizin kuyruğa girmeniz yakışık alır mı?"

Gülümsedi Nigâr Hanım.

"Ay, zahmet olmasın, Cemil Beyciğim!" diye karşılık verdi.

Tayfun Cemil, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar cüretkârdı:

"Ne zahmeti, efendim, şeref olur benim için."

"Estağfurullah," dedi Nigâr Hanım. "O şeref bana ait."

O ağırkanlı Tayfun Cemil kendinden hiç umulmayacak bir hamle daha yaptı:

"Siz buyurun masanıza. Hangi yemekleri sevdiğinizi az çok tahmin ediyorum. Tabağınızı masanıza getiririm ben."

Nigâr Hanım yuvarlak yemek masasına doğru yürürken teşekkürü ihmal etmedi.

Tayfun Cemil, servis tabağını Nigâr Hanım'ın masasına bıraktı. Nigâr Hanım da buna mukabil ikinci teşekkürünü takdim etti.

Tam o sırada diğer şairler de tabaklarına tepelime doldurdukları kuzu pirzola, Akçaabat köfte, yürüyen tavuk, çırpınan balık... Ne varsa hepsini Nigâr Hanım'ın önüne yığdılar.

Nigâr Hanım şaşkındı.

"Yapmayın arkadaşlar, mahcup ediyorsunuz beni. Bu kadar teveccüh fazla değil mi?"

Hep bir ağızdan,

"Az bile." dediler

"Sizler de buyurun, lütfen!" dedi Nigâr Hanım.

Demekle kalmadı, önündeki lavaştan birer parça koparıp içine birer köfte koydu ve şairlere ikram etti.

Şairler, hayatlarının en tatlı dürümünü yediler.

Orta yaşlı şairlerden Nejat Münci,

"Biz yemesek de olur, Nigâr Hanımefendi." dedi. "Yiye yiye şiştik zaten. Göbeğimizi yerden topluyoruz. Bu göbekte şiir yazılmıyor. Herkes Yahya Kemal olamıyor maalesef. Siz yiyin ki yeni şiirler yazasınız. Biz de zevkle okuyalım şiirlerinizi."

Nigâr Hanım'ın çingiraklı kahkahası yaladı konağın duvarlarını.

"Ay çok lütüfkârsınız, mersi." dediği duyuldu güzel şairenin.

Ve anında cevap geldi Nejat Münci'den:

"Asıl lütuf sizin varlığınızdır, efendim."

(İlm-i nücuma göre bu sözden ilhamla takriben yüz sene sonra "Sen Allah'ın bir lütufusun / Gözlerimin nurusun / Seni gören şifa bulur / Gel de gönlüm şifa bulsun" diye başlayan bir şarkı bestelenecek ve Ebru Gündeş künyeli bir muganniye tarafından seslendirilecek.)

Yemekten sonra tarihi Maraş çarşısında dolaşmadan, hediyelik birşeyler almadan ayrılmak olmazdı. Gerçi şehrin mülki amirleri gerekli hediye paketlerini yaptırmıştı ama Nigar Hanım'ın çarşığı gezeceği dedikodusu kısa zamanda bütün esnaflar tarafından duyulduğundan esnaflar da ona göre hazırlık yapmışlardı. Nigar Hanım ne almak istediye "Şairem siz sadece kartvizitinizi verin hediyemizi kargo ile göndereceğiz" diyen diyene.

Nigar Hanım İstanbul'a döndükten bir hafta sonra bir kamyon dolusu kargo kapısına gelmiş, çuval çuval biberler, paket paket tarhanadan tutun da çarşıda ne satılıyorsa her esnaf gönlünden koptuğu kadarıyla güzelce hediyeleri hazırlayıp misafirperverliğini göstermişlerdi.

Kargo görevlileri paketlerin tamamını Nigar Hanım'ın yalı görevlisine teslim etmeden başka bir kargo aracı da yalı kapısına yanaşmıştı. Bu sefer de Maraş'ın en ünlü dondurmacıları, durumdan vazife çıkararak özel bir dondurma taşıma aracı ile Nigar Hanım'ın gönlünü fethetmişlerdi.

"Nigar Hanım bu kadar hediyeyi tek başına nasıl tüketecek" diye aklından geçirenler için de doğum gününde bir davet verip gönlüne yakın bulduğu şairlere dağıtacağı kulisler arasında dolaşmış.

Sarı Liraları Diz Getir Damat

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yüz kırkar gramdan iki çift burma
Şöyle enlisinden Trabzon sarma
Zümrüt gerdanlıksız kapımdan girme
Bir de altın kemer tez getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Bir yalı isterim denize sıfır
Kırk dönüm arazi verirsin mihir
Gıyısından geçsin berrak bir nehir
Petek petek balı süz getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Bir elma bahçesi yetmiş kök ceviz
Boşuna bekleme benden hiç cihaz
Şöyle ortasında kocaman havuz
Bir köşk projesi çiz getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Antep baklavası fıstıklı olsun
Şirinnik pestilli bastıklı olsun
Sırtım söykenecek yastıklı olsun
Koşup Anamur'dan muz getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Koltuklar avangard, Isparta halı
Trabzon'da yayla, Boğaz'da yalı
Geçiverip oğul Büyük Hint Çölü
Gidip Hindistan'dan bez getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Kalender huyluyum istemem başlık
Kızımın cebinde bitmesin harçlık
Üstüne bir çift ev hem yazlık kışlık
Her istediğini sez getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Heybeni sevgiyle saygıyla doldur
Öfke sirke iken hoşgörü baldır
Dirlik tarlasına gönlünü daldır
Sabır kazmasıyla kaz getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Aranıza asla nifak girmesin
Açığınız varsa kimse görmesin
Hoş söz edin kalbinizi kırmasın
Sevinci çok hüznü az getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Nurgül'üm der tuttuğun altın olsun
Gönül haneniz hep huzuru bulsun
Yuvanız sevgiyle saygıyla dolsun
Gönül ateşinden köz getir damat
Sarı liraları diz getir damat

Telinname

◆ M. Nihat Malkoç

Nerde bir belâ varsa orada İsrail var
Onlarda ne vicdan var, ne namus var ne de ar

Ne mal olduklarını Kur'an'dan biliyoruz
Çocuklar bir ölürken bizler bin ölüyoruz

Ey lânetlenmiş kavim, ey kahpelerin dölü!
Hakikat aynasında kimler sağ kimler ölü?

Büyük gördün kendini, emsalsiz tek güc dedin
Kabil'in mirasçısı, Habil'den ne istedin?

Sabır taşı çatladı, canımıza tak etti
Ey ümmetin belâsı, bu kadarı da yetti

Asalet yoktur onda, kendini soylu sayar
Fırsatını bulunca ölüyü bile soyar

Belâya yaslı duran bir omuzsun İsrail!
Şerefsiz, haysiyetsiz; ne domuzsun İsrail!

Bombalar yağdırırsın sanki fırtına, tipi...
Durmadan saldıırırsın kudurmuş köpek gibi

Bir kez inmek bilmedin mazlumların sırtından
Toplanıp helva yesin ümmet senin ardından

Tasını tarağını toplayıp Gazze'den çık
Müslüman'ın kanında boğulacaksın kancık!

Filistin var oldukça hep rahatın kaçacak
Çocukların kabrinde gonca güller açacak

Yaptığın bu soykırım hep hafızamızdadır
Kimisi kara kışta kimileri yazdadır

Zulümde rakipsizsin, hakkınızı yiyemem
Belli ki çukursun sen, sana alçak diyemem

Uyansa uykusundan bir gün İslâm dünyası
Alçak palikaryanın kâbus olur rüyası

Kucak kucak dolaşan fahişe, şebeksin sen!
Ekmek yediğin eli ısırın köpeksin sen!

Hangi elçi geldiyse hep eylediniz inkâr
Gerçekte kaybettiniz, edemediniz bir kâr

Ey kan emici vampir, belâsın Netanyahu!
Allah'tan korkmasan da azıcık utan yahu!

Huyun kurusun senin, ne güldün ne güldürdün
Otuz beş bin mazlumu insafsızca öldürdün

Filistin'in kanını emdikçe doymadın sen
O acı çığlıkları bir kere duymadın sen

Leş kokan ağızların azgın gülüşün sen
Zulümde emsalin yok, cehennem düşsün sen

Bebek katilisiniz, merhamet fukarası
Yüzünüze aksetmiş kalbinizin karası

Hem dünya hem ukbada hep kaybedeceksiniz
Bu devran böyle sürmez, elbet biteceksiniz

Çok güvendin kendine, ilâh edindin feni
Bil ki vakit yakındır, giyeceksin kefeni

Ey cehennem yakıtı, sırtın degecek köze
Zulüm bir bumerangdır bir gün dönecek size

Sen var oldukça dünya hep barut kokacaktır
Ortadoğu ateşi seni de yakacaktır

Toprağa düşen her can, topraktan bin çıkacak
Mazlumların gözyaşı İsrail'i yıkacak

Nefretten beslenirsin, huyun kurusun senin
Başına ateş yağsın, soyun kurusun senin

Müslüman'ın üstünden çek o pis ellerini!
Çok konuşursan Türkler koparır dillerini

Önde giderken düşüp kalkmayan atlar gördük
Zulümle tuz buz olan ne saltanatlar gördük

Mazlumun Allah'ı var, yakındır helâk olman
Filistinliler için tehdit dünyada kalman

Seni Ortadoğu'da hep düşman bileceğiz
Son gülen iyi güler, en son biz güleceğiz

Öldürdüğün imamlar bir gün selâmı versin
Yıkıl git karşımızdan, Allah belânı versin!

İt Yaşar'ın Ezik Burnu

◆ Halit Yıldırım

Törrüd belasından artık tam kurtulduk derken bu sefer de sahneye İt Yaşar denen palavracı çıkmış, yavaş yavaş bizim pabucumuz dama atılmaya başlanmıştı. Köy yerinde vakit öldürmek kolaydır da vakit geçirmek pek de kolay değildir. Eskiden her şeyi elimizle yaptığımız ve işler insan gücüne dayalı olduğu için işten güçten gözümüzü açamazken şimdi her şey makineleşti. Bizim bir gün uğraştığımız bir tarlayı dev traktörler üç gidiş gelişle sürüyor, bizim eskiden iki ayda çıkamadığımız harmanı biçerdöverler iki günde hallediyor, günlerce uğraşp elimizle deptiğimiz bağ bahçeleri çapa motorları bir iki saatte işleyip atıyor. Böylece yıl boyu uğraştığımız işler toplasan on-on beş günde halloluyor. Hayvancılık da aynı böyle. Her iş makineleşti. Bu yüzden zaman çok, ama vakit geçirmek zor.

Biz köylü kısmı kayfelerde lal laklak etmeyi severiz. Akşama kadar elli kere hükümet yıkar hükümet dikeriz. Oturduğumuz yerden enfilasyon, işsizlik, pahalılık gibi ne kadar sorun varsa iki kalemde hallederiz. Dış politika de evvelallah bizim işimiz. Okey masasına istakayı ters çevirdiğimiz gibi bir anda her şeyi ters düz eder haddini bilmeyen İsrail'i, Yunan'ı, Bulgar'ı, Rum'u muma çeviririz.

Kayfede kimin ağzı güzel laf yapıyorsa onun sözü dinlenir. Millet onun başına toplanır ve onu konuşturup dinler. Tabii biz de gençliğimizden beri çok gezmiş, görmüş geçirmiş birisi olarak lafımızı çok dinlettik bu insanlara. Ne vakit kocadık, dizlerimizin ferri tükendi kayfeye gidemez olduk tabii yeni bitmeler bizim yerimize geçti. Artık onların lafı dinlenir oldu. İşte İt Yaşar da böyle çıktı piyasaya. Bu alçak öteden beri gözünü bizim postadıkmiş demek ki hemen ilk fırsatta yerimize geçiverdi. Eskiler hayat boşluk kabul etmez, biri gider biri gelir derken haklıymış. Haklı olmasına haklı bir söz de biz daha ölmedik. Ölsek, yitsek hani deriz ki göz görmez, gönül katlanır. Kardaşım biri geliyor İt Yaşar şunu anlattı gülmekten öldürdü bizi, öbürü geliyor İt Yaşar şöyle dedi kırdı geçirdi milleti... İster istemez zorumuza gidiyor. Yanıma gelen giden eksik olmasa da laf bu madrabaza gelince ister istemez alınıyor, kızıyorum.

O gün de yanıma sağ olsun bizim Culuk'un Hamza, Cavlak'ın Kel Savaş ve Abdulla'nın Ömer gelmişler. Hoşbeşten sonra laf döndü dolandı İt Yaşar'a geldi. Ben kendimi tutamadım.

"Bırakın şu palavracıyı! O da kim oluyor da mec-

liste söz sahibi oluyor." deyince Cavlak'ın Kel Savaş itiraz etti:

"Orda bir dur İrfani emmi. Önce Törrüd çıktı piyasaya, onun ipliğini pazara çıkardın. Bu İt Yaşar da sana bayağı malzeme verdi. Adamı ikiniz bitirdiniz. Bu arada Yaşar da senden bir şeyler kaptı. Eee ne demişler boynuz kulağı geçer! O da şimdi senin postuna oturdu. Sana kayfeye gidelim diyoruz "Ben yaşlandım." diye nazlanıyorsun. Sen gitmezsen birileri yerine geçecek elbet. Millete laf lazım, itte pire Yaşar'da laf ganimet gibi. Sen kayfeye gitsen bile artık millet Yaşar'ı dinler seni kimse dinlemez şart olsun."

Öbürleri de onu tasdik etmez mi? Ulan bir canım sıkıldı ki sormayın.

"Millet ben varken Yaşar'ı niye dinlesin ki?" dedim.

Bu sefer Abdulla'nın Ömer araya girdi:

"İrfani Ağa valla millet onu dinler, seni dinlemez. Eğer millet beni eskisi gibi dinlesin dersen mutlaka onu kayfede madara edeceksin ki fiyakası bozulsun. Törrüd'ü nasıl madara ettiniz, bak adam artık köyü bile terk etti. Yaşar'ı da bitirmen lazım."

Ömer'i Savaş ve Hamza da tasdik edince içime bir ateş düştü.

"Nasıl olacak bu iş?" diye sordum.

Hamza ayağa kalktı, odanın içinde iki dolandı. Sonra önümde durdu ve bana doğru eğilerek:

"Onun bir yalanını ortaya çıkaracaksın." dedi.

Ben de gülererek:

"Lan oğlum denizde kum, Yaşar'da yalan biter mi? Hangi yalanını ortaya çıkarayım ki? Ağzından Allah bir dışında ne çıksa töbeler olsun yalan dolan!" diye cevap verdim.

Bu defa Savaş lafa girdi:

"Mesela geçen gün toplamış başına milleti. Ben Erzurum'da üniversitedeyken diye başladı söze. Bir anlatıyor, bir anlatıyor sorma. Yok kızlar bunun peşinde pervaneymiş, bu kimseye yüz vermiyormuş. Yok okul başkanymış gominislerle kavga etmişler, adama kafa atınca burnu kırılmış. Burnundaki eziklik ordan kalmamış. Sonra bunu bu adam dövdü diye okuldan atmışlar. Bir daha okula gidememiş. Yersen... Sıktı palavrayı. Bu ne zaman üniversiteye gitmiş hiç inanasım gelmedi. Mesela bu işin aslını biliyorsan gel kayfede anlat, boz şunun fiyakasını."

"Ben nereden biliyim bunun tahsil hayatını? Üniversiteye gitti mi gitmedi mi? Adam şehirde yaşa-

dı. Sonra döndü geldi köye. Bir de ağa kızı aldı.” dedim.

O an aklıma bu üç kafadarın beni dolduruşa getirebileceği geldi.

“Ulan siz beni gaza getirmiyorsunuz değil mi? Bana ne Yaşar’ın martavallarından. Buraya gelmezse yüzünü gördüğüm yok. Beni âlemin itiyile muhatap etmeyin.”

Savaş elini ekmeğe vurarak:

“Valla öyle değil İrfani emmi, ekmek Mushaf çarpsın ki bunun senin yerine kurulup millete caka satması artık zorumuza gidiyor.” demez mi?

Tabii diğerleri de emme basma tulumba gibi kafalarını sallayarak onu tasdik ediyorlardı.

“Tamam ulan, ben bir araştırıyım şunun cemaziyelevvelini. Bakalım üniversiteye gitmiş mi?” sonra da onun icabına bakarım.” der demez Savaş pis pis sırttı:

“Ben bir araştırma yaptım. Bizim kazadaki lise müdürü Cafer Hoca ile bu, dönem arkadaşımı. Üç beş ay beraber okumuşlar ama bizimki okulu bırakmış. Bu işin aslını bilse bilse bu bilir. Yaşar onunla konuşmuyormuş. Güya o da gominisin tekiymiş. Bizim bildiğimiz müdür abdestinde, namazında dini bütün bir adam. Tabii adama gidip sormadık. Sen bu adam ile görüşürsen işin aslını öğrenebilirsin.”

Bunlar beni bir çamura çökerteceklerdi amma bu Yaşar da haddini bilmeliydi. Bu işin peşinde olacağımı söyleyip misafirleri uğurladım. Ertesi günü kazaya gidip lise müdürü Cafer Hoca ile görüştüm. Adam anlattıklarına inanamadı. Sadece:

“Demek böyle hava atıyor ha! Bir de bana gominis diyormuş ha! Ben ona gösteririm gominisi, faşisi!” dedi ve bana işin aslını anlattı.

Neyse öğretmen ile ertesi günü bizim kayfede buluşmak üzere kavilleştik. Ben tekrar köye döndüm. Akşam bizim üçlü çeteye haber gönderdim ki onlar da ertesi günü öğleden sonra kayfede bulunsunlar.

Ertesi günü öğlen namazını camide kıldıktan sonra kayfeye vardım. Baktım bizim Savaş, Hamza va Ömer oradalar ama Cafer Hoca piyasada yok. Demek ki adam bu mikropla yüz göz olmak istemedi dedim kendi kendime. İş başa düşmüştü. Ya Allah deyip Yaşar’ın masaya yaklaştım. Gerçekten de İt Yaşar oturmuş hararetili hararetili bir şeyler anlatıyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve masada bana yer gösterdi. Oturup bir müddet bunu dinledikten sonra sordum.

“Yaşar senin burnun niye ezik?”

Yaşar elini birden burnuna götürdü. Bir müddet düşündükten sonra başladı anlatmaya.

“İrfani Emmi geçen gün de anlatmıştım sana da kısaca söyleyeyim. Ben seksen bes senesinde Erzurum’da Eğitim Fakültesini kazandım. Lakin okuldaki gominislerle sürekli kavga edince okuldan attılar beni. Bir kavgada üç gominisi yıktım, dördüncüye kafa atarken yerdekilerden biri paçama yapıştı. Dengemi kaybedip kafamla beraber burnumu da goministin kafasına vurduğum, burnum böyle ezik kaldı.” dedi.

Millet “vay be” diye kendi arasında guruldama-ya başladı. Ben hiç istifimi bozmadan söze devam ettim.

“Şimdi bizim Yaşar, Erzurum deyince aklıma Erzurum’da yaşanan bir hadise geldi. Seksenli yıllarda bizim buradan iki delikanlı üniversitede okumak için Erzurum’a giderler. Beraber gidip okula kaydolurlar hatta aynı yurttan kalırlar. Bir ay sonra bizim ağalardan birisi sınıftan bir kıza sevdalanır. Gece gündüz kızın peşinde dolanıp durur. Ne derse girer ne de doğru dürüst ders çalışır. Erzurum’da o zamanlar bir Cumhuriyet Caddesi vardır. Ben de Sarıkamış’a gittiğimden bilirim. Öğrenciler okuldan şehre dolmuşla gidip gelirler. Dolmuş durakları da Çaykara denen yerdedir. Dolmuştan inen yürüme Cumhuriyet Caddesi’ne çıkar, postanede telefon veya mektup işini halledip oradan Erzincankapı’ya gider. Orada öğrencilere ucuz ve bol kepeç yemek veren lokantalar vardı. Orada karınlarını doyurup Dadaş Sinemasının önünden tekrar Cumhuriyet Caddesi’ne çıkıp bir dolaşır Çaykara’dan dolmuş binip yurda dönerler.”

Yaşar lafımı kesip:

“Valla İrfani emmi aynı dediğin gibiydi.” dedi.

Ben yine istifimi bozmadan devam ettim:

“Oğlum bende yalan dolan yok. Neyse güzergâh bu olunca ister istemez adım başı sürekli öğrenciler birbirleri ile karşılaşır. Bu bizim sevdalının kızı da adım başı bizim haytayı karşısında görünce bu beni takip ediyor diye işkillenir. Günler bu şekilde geçip giderken kız da bunun kendisine âşık olduğunu iyice anlar ama o da naz yapar. Bir gün bizim sivri zekâ bu kıza poz yapmak için başka bölümden bir kız arkadaşını kendi derslerine getirir. Tabii diğer kız da “Hem benim peşimde dolanıyor hem de sınıfa başka kıyla geliyor.” diye buna bozulur. Efendim o gün bizimkiler dersten çıkınca şehre gitmek üzere fakültenin önünde dolmuş beklemeye başlarlar. Bu arada diğer hemşosu da yanlarına gelir. Dolmuş durağa gelince bunlar arabaya binerler ama peşlerinden bizimkinin tutulduğu kız da başka bir kız arkadaşı ile dolmuş biner. Neyse uzatmayalım, dolmuş Çaykara’da durunca herkes dolmuştan iner. Bizim âşık, kıza kibarlık

olsun diye onlara yol verir. Kız da buna sinirlenir ve yerinden kalkmaz. Hatta hem surat eder hem de başını sert bir şekilde cama çevirir. Bizimki kızın bu tavrına bozulur ve dolmuştan inmek için ayağa kalkıp kapıya yönelir. Peşinden de diğer kızlar kalkarlar. Bizim deli oğlan dolmuştan iner inmez peşindeki kızların dolmuştan inmesine fırsat vermeden kapının ağzına gelen kızların yüzüne dolmuşun kapısını çarpıverir. Kızlar içerde kalakalır, dolmuş şoförü durumu görünce birden “N’oluyor lan!” diye bağırır. Kızlar da şoföre “Bize askıntı oluyordu, yüz vermiyoruz diye kapıyı yüzümüze çarptı, serseri!” deyince şoför hemen arabadan inip yakasından yakaladığı gibi kafayı bizimkinin suratına gömer. Bizimki kanlar içinde yere yığılır, duraktaki diğer şoförler de koşup gelirler. Ne oluyor diye sorarlar.

Şoför:

“Bu pij kızlara askıntı olirmiş. Bir de dolmuşin kapisini yüzlerine çarptı. Ben de kafayı geçirginim.” deyince buna durakta bir meydan dayığı çekerler.

Bizim deli âşık hastanelik olur. Sonunda korkusundan okulu bırakır ve memlekete döner. Oğlanın burnu bizim Yaşar’ın burnu gibi yüzüne yapışık kalır.” dedim ve Yaşar’ın burnunu gösterdim.

Millet “Ula görüyon mu?” diye birbirleri ile mırıldanmaya başlayınca Yaşar pişkin pişkin:

“İrfani emmi bu oğlan kimmiş, biz de tanıyok mu?” diye sormaz mı?

Ben daha ağzımı açmadan yan masada başında kasket, sırtında eski bir pardösü ile oturan yaşlı adam sandalyesini bizim masaya çevirdi.

“Sensin ulan kim olacak, bir de ‘kimmiş o diye sormaz mı?’” deyiverdi.

Baktım ki bizim Cafer Hoca... Adam tebdilikı-yafet gelmiş, ben bile tanıyamadım.

Yaşar kıpkırmızı oldu, bir lafın kadiri olamadı. Hemen “Cafer!” dedi ve ayağa kalktı.

Cafer Hoca devam etti.

“Cafer ya! Demek gominisin birisi kafa attı ha. Ulan Yaşar sen eskiden de böyle yalan söyler miydin? Yalancının mumu yatsıya kadar yanar derler hiç mi duymadın oğlum? Ahan da yatsı oldu. Ulan Ramazan’da aleni oruç yediğin için dayak yiyen sen, gece sarhoş olup nara atarak yolda gelirken dayak yiyen sen, Deniz Gezmiş için eylem yaparken dayak yiyen sen şimdi bana gominis diyorsun ha!” deyince millet gülmekten yerlere yattı.

Baktım bizim Yaşar da kayfedekilerle arsız arsız kişniyor.

“Tüh Allah senin müstahakını versin yüz­süz he-rif!” deyip orayı terk ettim.

Sözü Söz Değil

◆ Mustafa İmir

Güzellik içinde güzel göremez
Perdelidir gönül gözü göz değil
Duyar, dinler, okur anlam veremez
Arada laf eder sözü söz değil

Toplumun içinde laf alır, satar
Fitne pazarlarken bire on katar
Uyarsan bilmeze, duymaza yatar
Her telden çalsa da sazı saz değil

Ar duvarı çatlak tutmaz boyası
Bugünden yarına çıkar foyası
Kişiliği sakat bozuk mayası
Arıza fitratta özü öz değil

Sorumluluk duymaz berbat olandan
Hoşlanmaz kendinde yanlış bulandan
Aşına olduğu günlük yalandan
Utanacak yüz yok yüzü yüz değil

Kafasıyla kalbi fesatlık dolu
Her türlü harama uzanır kolu
Bidayetden eğri büğrüdür yolu
Düz dese inanma düzü düz değil

İlk bakışta belki görünür güzel
Kılık kıyafeti, eşkâli özel
Güvenilir sanıp gelişigüzel
Eklemek istersen tuzu tuz değil

Dost bilip yanına varmaya değmez
Güvenip fikrini sormaya değmez
Fazlaca üstünde durmaya değmez
Mahareti, vasfı, uzu uz değil

Okurken zihninden simalar geçer
Hatırın tanıdık birini seçer
Yanı başındayken giz ölçüp biçer
Sakın sırdaş sanma gizi giz değil

Yapay Bireyin İletisi

◆ Kadir Köse

Yaşantımı dijitale çevirip
Canlılarla konuşmaya son verdim
Her şeyimi yapaylığa evirip
Sanal bir âlemin emrine girdim

O âlemde tüm dünyaya bakınıp
Hayalimde olanları yaşarım
Çeşit çeşit kişilikler takınıp
Çirkefliğin zirvesine koşarım

Paylaşımım gerçeklerden uzaktır
Sözüm, yazım hepsi birer hayaldir
Profilim ahmaklara tuzaktır
İsmim, resmim kandırmaya meyyaldir

Ahlak kuralları beni bağlamaz
Ahlaksızca kuralları yıkarım
Edep, erdem bana bişey sağlamaz
Ben nefsimin hazlarına bakarım

Aştan işten bahsetmeyin boşuna
Çalışmaya üretmeye gelemem
Çalışanlar çalışacak işi ne
Onlar gibi ben enayi olamam

Evlilik mevlilik beladır başa
Köleliğin resmileşmiş hâlidir
Sanal eşler varken ne gerek eşe
Gerçek evlenenler zaten delidir

Vatanın, milletin düşmem peşine
Kurduğum dünyaya eş olamazlar
Değerlerden dem vurmayın boşuna
Hepsi klavyeme tuş olamazlar

İşte böyle, internete taparım
Araya girmesin canlı olanlar
Taptığımla her kemliği yaparım
İnsanîlik beklemesin insanlar.

Sahibinden Komik/Dokuz -Hangi Cengiz?-

◆ Mehmet Pektaş

Sıradaki haber kiracı ve ev sahipleriyle ilgiliydi. Spiker sözlerine şöyle başladı:

“Ev sahiplerinin beklediği müjdeli haber geldi. Kira vergisi zammı son anda iptal edildi. Bu düzenleme, ev sahipleri için büyük bir mali yük anlamına geliyordu.”

O ana kadar önündeki bulmacayla uğraşan kahvehane müdavimlerinden Rasim Bey, kiracı ve ev sahipleriyle ilgili haberi duyunca bulmacayı bırakıp televizyona döndü. Ekranaya gelen Meclis, apartman ve daire görüntüleri eşliğinde haber sunumu devam ediyordu:

“Son anda iptal edilen kira vergisi zammı, ev sahipleri için büyük bir rahatlama sağladı. Kanun telifinden tamamen çıkarılan bu düzenlemeyle...”

Rasim Bey haberin bitmesini beklemeden ayağa kalktı. Ekranaya doğru elini sallayarak,

“Tüküreyim müjdenize, laf olsun torba dolsun.” dedikten sonra tekrar bulmacaya eğildi.

Onun bu tepkisi, içeride oturan üç beş kişinin dikkatinden kaçmadı.

Kahveci Süleyman ocaklıktan seslendi:

“Rasim abi, çıkaramadın mı hâlâ şu senin kiracıyı?”

Rasim, git başımdan dercesine elini o tarafa doğru sallamakla yetindi.

Bir köşede pinekleyen işçi emeklisi Bekir, sandalyesini Rasim’in oturduğu masaya yanaştırdı.

“Hayırdır Rasim?” dedi.

Rasim elindeki kalemi hançer gibi kavrayarak öfkeyle cevap verdi:

“Hayır falan kalmadı Bekir Usta. Bu yaştan sonra elimi kana bulamayacağım. Ya o beni ya ben onu...”

Bekir:

“Hele anlat bakalım bir çare bulunur.” derken Sıvacı Abdullah da sandalyesiyle yanaştı.

Rasim, baktı ki kaçış yok, burnunun üstündeki okuma gözlüğünü çıkarıp katladı, cebine soktu. Derin bir of çekip anlatmaya başladı.

“Atadan kalma hisseli bir arsamız vardı. Müteahhidin biri talip oldu. Bize de bir daire verdiler. Emekli maaşlarının hâli malum, ek gelir olsun diye kiraya verdik. Vermez olaydık.”

Sıvacı Abdullah lafa girdi:

“Çıkar gitsin birader.”

Rasim, Sıvacı Abdullah’a doğru ters bir bakış attı:

“Demesi kolay. Sen çıkar çıkarabilirsen.”

Sıvacı Abdullah bu defa:

“Belalı birisi mi?” diye sordu.

Rasim kafasını salladı:

“Bela ki ne bela... Evi tutarken üniversitede öğretim üyesiyim, dedi.”

Bu defa Bekir söze girdi:

“Yalan mı söylemiş?”

Rasim acı acı gülümsedi:

“Maalesef doğru söylemiş arkadaşlar.”

Bekir Usta merakla:

“Nasıl maalesef kardeş?”

Rasim:

“Adam, hukuk fakültesinde profesörmüş. Hem de borçlar hukuku profesörü.”

Böyle bir şey beklemeyen Sıvacı Abdullah:

“Hayda!” diye iki elini birbirine vurdu.

Rasim:

“Dahası 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nda kira ile ilgili bölümün taslağını bizzat bu adam yazmış.”

Bekir bıyıklarının çekiştirerek konuştu:

“Şimdi anlaşıldı mevzu. Adama kanun işlemiyor yani.”

Rasim:

“Ulan adam kanunun bizzat kendisi zaten!”

Sıvacı Abdullah cebinden çıkardığı tespihi şıkırdatarak:

“Ayıptır sorması kaçta oturuyor?” diye sordu.

Rasim gömleğinin yaka cebinden bir dekont çıkardı, okuma gözlüğünü taktı. Tane tane okudu.

“625 lira 87 kuruş. Kaç senedir kanun ne ise kuruşu kuruşuna attırıp gün sektirmeden hesabıma yatırır. Hesabı da mahkeme yoluyla açtırdı ha!”

Sıvacı Abdullah kirayı duyunca gülmek için kendini tutsa da Bekir yudumladığı çayı püskürttü, uzun bir öksürüğe tutuldu. Rasim, Bekir’in sırtına vururken bir taraftan da dert yanıyordu:

“Sitenin aidatı bile 6.000 lira. Emsal kiralarda 25.000. Satmaya kalktım, müşterilere evi göstermedi. Üstüne üstlük beni savcılığa şikâyet etti, paçayı zor kurtardım.”

Sıvacı Abdullah:

“Koskoca profesör kendine bir ev alamamış mı?” deyince Rasim:

“Ne gerek var arkadaş, bütün evler onun zaten. Belki de aldı kiraya verdi, benim evde beleşe oturuyor

ne de olsa.”

Bekir, kendine gelmişti, çenesini sıvazlayarak bir süre düşündü:

“Sen zaten kanun yolunu denemişsin. Sana avukat tavsiye etmek boşuna. Bu işi çözse çözse... Evet çözse çözse Arap Cengiz çözer. Tabii ulaşabilirsek.”

Rasim bir umutla:

“O da kim? Mafya falan mı?” diye sordu.

Bekir:

“Arap Cengiz, bu memleketin en acar emlakçısıdır. Pasajın birinde kış kadar bir ofisi var ama dünyayı parmağında oynatıyor. Senin evi ancak o kurtarır ama daha sonra seni bu adamdan nasıl kurtarırız bilmem.”

Bu sırada Sıvacı Abdullah:

“Benim de tanıdığım bir emlakçı var. Ne eder eder evi boşalttırır. Tesadüf benimkinin adı da Cengiz. Piyasada Çarkçı Cengiz diye tanıyorlar.”

Konuşulanları pürdikkat dinleyen Kahveci Süleyman:

“Nasıl düşünemedik? Bizim de bir emlakçı var. 167 varistik, ne etti etti bizim arazi işini çözdü. Sonradan komisyon ayağına paranın çoğunu iç etti ama olsun. Mafya bile dış geçiremedi adama. Bu emlakçıların hepsinin adı aynı mı bilmem, bizimki de Cengiz. Tilki Cengiz dedin mi herkes tanıyor.”

Rasim tüm ciddiyetiyle:

“Arkadaşlar bırakın emlakçıyı tanıdığınız kiralık katil yok mu, bana onu söyleyin. Bizim işi kan temizler kan!” dedi.

Bekir Usta:

“Valla yol göstermiş gibi olmasın ama parasını verirsen bizim Arap Cengiz, cinayet de işler.” deyince Sıvacı Abdullah:

“Bizim Çarkçı Cengiz’e parayı ver babasını bile vurur.” dedi.

Kahveci de ocaklıktan destek verdi:

“Bizim Tilki Cengiz de...”

Konuşulanlara bir köşede kulak kabartan Hamdi:

“Bu söyledikleriniz emlakçı Deli Cengiz’e de uyuyor gibi.” dedi.

Bekir, elini Rasim’in omzuna koydu:

“Arkadaş benim dediğim Arap Cengiz’in Ofisi buraya yakın eğer şansın varsa yerinde buluruz. Ofiste değilse zaten hiçbir şekilde ulaşamayız ona. Maksat iş görülsün kalk gidelim.”

Sıvacı Abdullah:

“Arap Cengiz yoksa oradan bizim emlakçı Çarkçı Cengiz’e gidelim, o da yakın buraya.”

Kahveci:

“İkisine de ulaşamazsak sizi Tilki Cengiz’e götürüyüm.”

Hamdi:

“Son çare Deli Cengiz’e gidelim.”

Rasim, kendisine yardım etmek isteyen bu kadar insanı geri çeviremedi.

“Ya herro ya merro arkadaşlar. Şu Cengizlere sırayla bir gidelim bakalım. Haydi Arap Cengiz’den başlayalım, Deli Cengiz’e kadar hepsine gidelim. Hiç umudum yok ama birinden birisi belki yardım eder.”

Hep birlikte kalkıp ilk durak olarak Arap Cengiz’in ofisine doğru yola koyuldular. İş hanının önüne geldiklerinde hepsinin de aynı Cengiz’den bahsettiği anlaşıldı.

Tam da o sıralarda Cengiz, yancısı Mert’le birlikte ofisinde alışılmadık yoğun bir mesai içindeydi. Telefonları hiç susmuyordu. Bir kulağında telefon diğer eliyle Mert’e yaz işareti yaptı:

“Ben tapu dairesindeyim kardeşim, bir plaza satışı-mız var.” dedi telefonun ucundakine.

“...”

“Tamam kardeşim sen karışma o iş bende. Sana bir hesap attırıyorum, o hesaba bir kapora ateşle. Bireysel ödeme olarak gönder, açıklamaya da bir şey yazma.”

“...”

“Olur mu öyle şey? Bizim sözümüz senet. Bana Arnavut Cengiz derler, bu piyasada herkes tanır. İstediklerine sor.”

“...”

“Tamam kardeşim. Görüşürüz.”

Cengiz telefonu kapattıktan sonra Mert’e döndü:

“Gönderdin mi hesabı?”

“Gönderdim abi.”

Bu sırada diğer telefon çalmaya devam ediyordu. Cengiz telefonu kulağına götürürken Mert’in işaretiyle kaporanın geldiğini öğrendi.

“Cengiz Emlak” diyerek telefonu açtı.

“...”

“Duruyor efendim. Üç kira peşin, bir kira bedeli komisyon, artı depozito ve masraflar...”

“...”

“Ben şehir dışındayım kardeşim, siz adrese geçin, 10 dakikaya elamanı gönderiyorum.”

“...”

“Ula tamam dedik da! Bağa Ofli Laz Cengiz derler uşağum. O iş bende. Sağa bir IBAN atayrum, oraya bir kapora gönder, daireyi sağa ayıralum hemşerum.”

Cengiz, bu telefonu da kapatıp Mert’e verdi,

“Şu numaraya IBAN at.” Sonra da durmadan çalan diğer telefonu kulağına götürdü.

“Alo Cengiz Emlak buyurun...”

“...”

“He kurban doğridir Kürt Cengiz benim.”

“...”

“Başım gözüm üstüne babov... Vallah ben hastahadayam, canımın derdine düşmüşem. Oraya da çok talip var. Sen bir kapora gönder hele, ev sahibini bağlayak. Madem hemşeriyik.”

“...”

“Sen sağ ol benim babam. Tabucu olunca ofise kayfe içmeye de bekliyem ha! Maho Aga'ya selam.”

Cengiz, kapattığı telefonu Mert'in önüne attı. Diğer telefonu açtı:

“Cengiz Emlak.”

“...”

“Evet kardeşim, doğru söylemişler, Sansar Cengiz benim. Buyur.”

“...”

“Bugün orayı çok soran oldu kardeş, birkaç kişi yolda. Kime kısmetse artık...”

“...”

“Ayıp ettin kardeş. Madem hemşeriyiz, Vedat abinin de hatırı var, önce sana gösterelim. Göndereceğim hesaba üç beş bir şeyler at, ev sahibine verelim ki o da başkasına vermeye kalkmasın daireyi. Sen hemen adrese geç, elemanı yolluyorum. Telefon da çok yazmasın, ben yurt dışındayım, .”

Bu sırada ofise Saatçi Fikret girdi:

“Nerdesin oğlum sen ya?”

“Burdayım abi. Hoş geldin.”

Cengiz, çalan telefonları meşgule alıp Fikret'e yer gösterdi. Fikret'in öfkeli hâli Cengiz'in elbette ki dikkatinden kaçmadı. Mert'i dürtüp:

“Çay söylesene lan Fikret abine.” dedi.

Fikret, elini havaya kaldırdı:

“Bırak çayı kahveyi Karabatak Cengiz, ulan iki haftadır ulaşmaya çalışıyorum sana. Telefonların kapalı, ofise de uğradığın yok. Boşuna sana Karabatak dememişler, bir batıyorsun, bekle ki çıkasın.”

Cengiz, hemen üste çıktı, çalan telefonları da gösterip:

“Benim telefonlarım 7/24 açık abi, görüyorsun. Sen hangi numarayı aradın?” dedi.

Fikret, telefonundan Karabatak Cengiz'i bulup gösterdi:

“Bak işte 505 644...”

Cengiz:

“Ohoo abi, bu numaradan ulaşamazsın tabii!” de-yip çekmeden bir kartvizit çıkardı. Kartın üzerindeki numaralardan birini yuvarlak içine aldı. Fikret'e uzattı. Fikret, bir karta bir Cengiz'e baktı:

“Yeliz mi? Ulan Yeliz de kim?”

“Bizim eski elemanlardan biri. Vaktiyle bastırıldı kartı. Şimdi çöpe mi atalım? Boş ver şimdi bunları da bana ulaşıp ne yapacaktın, onu söyle.”

Fikret bir şey hatırlamış gibi silkindi:

“Oğlum hani şu bizim bacanağa bir ev vermiştin. Üst kattan çeşmeyi açtıklarında bütün su dairenin içinde, burnumuzdan geldi. Adamlar evi terk etti, bize yerleşti iki haftadır. Buna ne yapacaksan yap.”

Cengiz, “Bu muydu abi derdin? Hemen çözeriz.” deyip telefona sarıldı. Muzaffer Usta'yı buldu.

Muzaffer Usta:

“N'oldu lan Kaypak Cengiz?” diyerek açtı telefonu.

Cengiz, aman ustam, canım ustam, diyerek inceden bir perdah çekti. Muzaffer Usta'nın bir şey demesine fırsat vermeden:

“Bir müşterimizin tesisat sorunu var. Sana zahmet bir ilgileniver. Haydi seni bekliyorlar. Hemen git. Ben adresi atıyorum. Görüşürüz.” dedi.

Usta:

“Lan Kaypak Cengiz, ben elektrikçiyim, sudan ne anlarım oğlum, hem birikmiş hesabı kapat önce.” dedi ama telefon kapandığından söylediklerinin yarısını sadece kendisi duydu.

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra:

“Fikret abi, usta büyük bir iş almış ama benim hatırıma hemen gelecek. Aman gözünüzü seveyim evde olun.”

Fikret hemen toparlandı:

“Ben eve geçeyim de ustaya ayıp olmasın.” diyerek ofisten çıktı.

Mert:

“Sahi abi bu Yeliz kim? Her arayan Yeliz Hanım'ı soruyor bana.” dedi.

Cengiz:

“Karıştırma oğlum. Yeliz Hanım, meşgul de geç. İlanları kadın ismiyle verince daha çok arayan oluyor. Ben de Yeliz diye kart bastırdım.”

Mert pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı:

“Abi lakaplarına bir de Yelloz Cengiz eklendi desene.”

Cengiz:

“Zevzekliği bırak git bana çay söyle” dediği sırada kapıda Rasim Bey ve arkadaşları belirdi.

Cengiz, Mert'i de ittirerek kapıya misafirleri karşılamaya koştu.

Kurtlar Yedi Eşşegimi

◆ Aydın Battal

Zamanın birinde Kırşehir Çiçekdağı Kavaklıöz isminde bir köye sığır gütmeye gittim. Oraya varınca ekmeğimi suyumu daşısın diyi ihale bedeli 20 milyondan, başka ihaleye de giren olmayınca gene geri veresiye harmana 8 milyona bir eşek aldım. Aradan on beş, yirmi, bir ay geçince bir gün yattığım yerde benim pencere tıkırdadı. Camı açtım baktım: Zöhre Bibi.

“Hayır mı Zöhre Bibi, noldu?”

“Kapıya çık.” dedi.

Korktum asbabın yarısını giydim yarısını giymeden kapıya kaçtım.

Açtım kapıyı,

“Ne oldu ne var Zöhre Bibi?” dedim.

Dedi ki:

“Eşşegini canavar yemiş.”

Canavar diye biz kurda diyok.

Dolandım baktıydım, aboov kurşaktan alt yanı yok eşşegin. Daha borcunu ödemedik la!

Neyse orada acık siflendim. Vakıt geldi. Ekmek sırasının olduğu eve gittim. Orda sabah ekmeğini yidim. Büküm verdiler amma kim daşıyacak götürmedim.

Malı topladım ordan. Harman yeri dirler malın topladığı yere. Benim yattığım yerin önündeydi.

Orda baktıydım, cenazenin başında bir avrat uğraşıyo. Ben de dedim ellağam çenesini çatıyo. Vardıydım: Zahide Bibi, eşşegi aldığı adamın karısı. Eşşegin yularını söküyor.

“Niye alıyon onu Zahide Bibi, bir daha ilazım olmaz mı?” dedim.

“Eşşegin ölmüş, canavar yemiş, boynuma mı takacağın?” dedi.

“İyi” dedik.

Malı topladım gediği aştım. Ekmek yok, su yok heçbir şey yok. Kaharlandım şöyle ilhamınan periyi bekledim. Periler avrat elleğem nazlanıyor, gelmediler. Ben de “Siz gelmezseniz ben yazamıyom mu?” dedim, şöyle bir şiir yazdım. Aslında bu türkü de on bir kıtayı kim söyleyecek şiir olarak okuyum.

Zöhre Bibi geldi uyardı beni,
Boynu bükük koydu hayin kurt seni,
Gönül feryat etti del’oldu deli,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Semer bir ah çekti boynunu büktü,
Hâle feryat etti kendini yırttı,
Başından yuları Zahide söktü,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Tam sekiz milyona aldıldım seni,
Amansızca gittin ağlattın beni,
Hatırlatma bana geldiğin gün,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Sıra sürer garip garip yaşadım,
Anırınca şereflenir şişerdim,
Bazen biner sırtı üstü düşerdim,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Utandım da gözyaşımı sakladım,
Herkes diyor sen eşşegi hakladın,
Derelerde gizli gizli ağladım,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Bir örmesi bile yok ki hatıra,
Gücüm yetse vurup vurup yatıram,
Başım gözüm üstüne zekât fitrem,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Bazen unuttur da insan sanardım,
Çektiğim çileyi ona yanardım,
Derelerden gizli gizli ağladım,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Hayali dolaştı bugün gözümde,
Damla yaş kalmadı aktı özümde,
Bin dokuz yüz doksan dokuz yazında,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Garip Aydın der ki yandı ciğerim,
Gayrı ben derdimi kime diyeyim,
Bu dert ile mezara kadar giderim,
Kurtlar yedi eşşegimi duydun mu?

Suzan Olur Yüreğimde Yaşlarım

◆ Hızır İrfan Önder

Hayata yenildim, hüzne sarıldım,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..
Çağı lanetledim, güze darıldım,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Nicedir olmadı hâl hatır soran,
Ne çok şey var ne çok, kalbimi yoran,
Zaman benim için sanki bir boran,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Her köşe başını tuttu bir yaban,
Mutluluk ütopya, yaşamak yalan,
Canım heba oldu, malımsa talan,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Derdimle baş başa verdim ağladım,
Ömrümü acıyla kardım ağladım,
Zamanı çileye sardım ağladım,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Kim naçar kim yaman hiç belli değil,
Kim dosttur kim düşman hiç belli değil,
Kim sadık kim hain hiç belli değil,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Yaşamaya her dem yeni başlarım,
Gerekirse ben, nefsimi taşlarım,
Suzan olur yüreğimde yaşlarım,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Kendimi yokladım tufan vaktinde,
Kalbimi bile dim kurban vaktinde,
Ölümü bekledim hazan vaktinde,
Ağyar açık vurur, dost gizli gizli!..

Kirman-1 Nefs

◆ Memik Kömekçi

Sevmeden hayatı yaşadım demem
Nefisler kirmanı sal sizin olsun
Kıdemi rütbeye taşıdım demem
Kovanda krallık bal sizin olsun

Fetvayı tersten okudu kadı
Başıma mihmandar kesildi yadı
Böylesi yaşamın kalır mı tadı
Serveti sermaye mal sizin olsun

Usandım çalandan yalandan bıktım
Dehlizi dolandım çığırdan çıktım
Sıladan ayrıldım kenarda yattım
Atımla arabam nal sizin olsun

Madrabaz oynadı zilli köçekler
Ezildi ekinler gitti göcekler
Memleketi talan etti böcekler
Kabzımalı derya hâl sizin olsun

Tükendi umudum acılar gerçek
Sarardı yapraklar kalmadı çiçek
Ekmezsen toprağı neylesin burçak
Kurudu fidanım dal sizin olsun

Uzadı işlerim mahşere kaldı
Vuslatın özlemi sinemi deldi
Vakit tamam dedi iş belli doldu
Kefen bana yeter şal sizin olsun

Kadılar düşünmez oldu halkını
Sultanlar götürdü bütün salkımı
Köşkeroğlu öldü vermez talkını
Hayratı mukaddes yal sizin olsun

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/üç

◆ Hacı Musa Tuncer

Takoz Remzi, Hanımı Bedirik Hürü'nün sevinçini görünce "Mırazına erdii avrat, mırazına erdii? Daha ortada bişet yok. Bu işe oğlumuz Cümee ne der? Delemine'nin gızı Leyli ne der? Gızın babası Kepir Gadir ne der? Heç düşündüü bunnarı? Ya gene 'Olmaz!' dellerse? Ya gene 'Bizim Takoz İremzi'nin oğlu Cümee'ye verilecek gızımız yok!' dellerse? Navıtırım ben heç düşündüü avrat? Vallaa bag halakiya çıkamam o akıd" derken, o arada bir beygir nalı sesi duydular, hava karardı kararacak, herkes bu kim ola, diye merak ederken, bir de baktılar ki evin duluğundan aşağı Ulak Mulla beygirin üstünde keykeli keykeli geldi.

"Selamünaleyküüm, hepiciinize ee aşamlar ola" dedi. Hepsi birden "Ve aleykümselaaam Ulak Mulla. Hayırdır aşamınan nerden geliyon bire edem?" dediler.

"Unçulaanşa bibii o iş temamdır." dedi Ulak Mulla.

Unçuluk Anşa, herkesten habersiz, Ulak Mulla'yı gaşınan göz arasında yukarı köye, Kepir Gadirgile çoktan göndermiş bile. Unçuluk Anşa gubararak,

"Ansıddın mı durumu Mulla yeanim." dedi sadece.

"Ansıddım Anşa bibi."

"Pekiinci, dediklerimi dedii o goca ke'eşe?"

"Dedim bibi."

"Na akıd gelsinner dedi?"

"Cannarı na akıd isdellerse o akıd gelsinner, dedi bibi."

"Hımm... Delenaşa duyunca ne dedi?"

"Anşa'atın girılmaz, dediler ikisi de bibi."

"Leyli ne duddu geleceemizi duyuncu?"

"Sevincinden ayagları yere basmıyodu bibi."

Bu haberleri duyan Unçuluk Anşa, eece gubararak, Takoz Remzi'ye dönerek:

"Duydu İremzi ede, duyduuu?"

"Duydum Anşa'atın duydum. Sen böög gadınsın valla, savul, varul." dedi Takoz Remzi.

"Vay savılasın Anşa bacı, vallaa onca sene barabarıg, şu şahbazlığını bir türlü annıyamadım. Allah ne mırazın varısa versin. Başga ne deem, savul ki savul bacım." dedi. Devam etti, "Na akıd gedyog Cümee-me gız isdemiye? Onu da sööle de oğa göre gayıt görrek kele." dedi.

Bu demde, Takoz Remzi, goca gövdesiyle, çardağın bir ucundan bir ucuna, gidip gidip geliyor, arada bir şapkasını sağa sola çeviriyor, pala bıyığını düzeltip düzeltip kıvrıyor, bazen de durup elini çenesine götürüyor. Tüm düşüncesi, Unçuluk Anşa'nın bu işi nasıl yaptığı. Çok evvelki senelere kadar iniyor, as-

lında aklına bazı şeyler geliyor amma onu da cesaret edip kimseye söyleyemiyor. İçinden, "Vay anasını vay! Bu kadın şeytan gimii." deyip duruyor.

Tabii bu olup bitenleri, Unçuluk Anşa'nın gocası Ellik Ali, çardağın bir köşesinde alaca karanlıkta ciarasını tütüre tütüre keyifle izliyor, O da gururlanıyor. Arada bir yılışıyor, "A benim avrada." diyor. Olayları başından beri izleyen Ellik Ali, nihayet suskunluğunu bozdu, lafa girdi:

"İremzi ede, İremzi ede, allaaseen sen ne o başa bu başa dönüp duruyon ki ne bire heerif? Bu iş oldu bil, oldu." dedi. Devam etti: "Vallaa oldu bill, Çünkü nedii dersen? Bu benim avradın elinden bırag uçan guşu, bişet gurtulmaz gardaşım gurtulmaaz, gurtulamaz." dedi.

"Bag Ali! Zatan burnumdan soluyom, yanaz yanaz gonuşma baa. Senin ağlın yetmez bu işlere. Senin bilmediin, ağlının ermedii bişet var burda." dedi Remzi.

"Oşd" dedi Ellik Ali. "Neymiş benim bilmediim, ağlının yedmedii İremzi? Senin bildiin bişirdiine yetmez, yörü ordan! Ben dört sene esgerlig yapmış, sekiz sene de ehdiyadlaa gedmiş, Cihan Harbi'ne gatlılmış, nerediyese onbaşılacaaa yünselen bir esgeridim, ged de beni gumandanımdan sor!" dedi.

Ellik Ali, köyde yaşayan, hanımı Unçuluk Anşa'nın sözünden anadır çıkmayan, olur olmaz her şeye taltif veren, devamlı askerlik anılarını anlatan, deli tütünden gayrı tütün içmeyen, katran gibi çay içen, yaş seksenine dayanan, kuru, çelimsiz, avurdu avurdu-na geçmiş, devamlı çardakta sırt üstü yatıp oturup ayak ayaküstünde gelip geçeni seyredip herkese bir laf yetiştiren, her şeyi ben yaptım diyen, üfürdüğü zaman 'vay... anasını' dedirten, kolay kolay laf altında kalmayan, altı kız, üç oğlan babası, gençliğinde de hanımı Unçuluk Anşa'yı palavra sıkırak 'Ben garoğol gumandanıyım' diye gandıran, başka da bir iş yapmayan bir adam.

Köstek Remzi kafasını bir sağa bir sola kıvrattıktan sonra Ellik Ali'nin bu konuşmalarına "Allaam baa sabır ver Yarabbim, Ali ede birezcik hüs! Gadan alıyım na var?" dedi.

Ellik Ali:

"Hüsmessem n'olacag İremzi? Beni yesir mi edicin? Adam dee yanına geldik, şuracıgda oturuyom ben. Begmezine garannıg mı oldum bire yuva? Allaallaaa"

Köstek Remzi; ve lahavleçekerek,

"Anşa'atın şu herifine bişed de, yoğosa nufusunu gırarım bag." diyerek yardım istedi.

Unçuluk Anşa, bire İremzi ede, oa ne uyuyon seng

ki ne? Bigdım, usandım, igrâh geldim ben onun elinden, gençliimi yedi bitirdi o. Her it ürmüye bir yalanı, biri bişet dese var bir pilanı. Sen esef edme! O gonussun dursun, biz işimize bakak, hani nerde Cümee gelmedi?" demiye kalmadı evin duluğunda yatan it birden susaya doğru cengildeyerek fırladı.

Herkes, "Ne oldu da bu it birdenbire susaya doğru seerrtti acep?" diye düşünürken Bedirik Hürü:

"Cümee'm geliyo, daermene geddiidi yavrım, it onu garşılamiya gopuyo." dedi.

Köstek Remzi, çardağın ucuna kadar vardı, elini kaşlarının üzerine koydu, susaya iyice baktı. Hava karanlık olduğu için bir şey göremedi, hanımına,

"Bire Hürü'atın nerden çıkarıyon Cümee geliyo deen şindik? Eeceniye bagdım gözümde pek feymedmiyo amma kimsecigler görünmüyo, Cümee bir haf-tada anca gelir, biz de çok geddig o daermene. Ben hezeren bir hafda begledim orda. Gelse gelse bizim tütün kaçakçıları gelir bu seedde." dedi. O arada kulakları cınlatan bir silah sesi geldi, dağ taş yankılandı. O anda itin de sesi kesildi.

Bedirik Hürü, bu sessizliğin üstüne ,

"Amanın Cümee mi vurdular, yetişin! Yetişin gurbannar oluyuum yetişiin!" diye kendini parçalar-ken Ellik Ali, oturduğu çardağın yanında bulunan dut ağacının gövdesinin arkasına geçmiş saklanarak,

"Baa mevzerimi getir Anşa, çabıg baa mevzerimi getir!" diye bağıırıyordu.

"Tuh yüzüne, utanmaz herif! Hangi mevzerini getiriyim, utanmıyon zaar dudun bedeninin ardına saklanmiya, ben de goca deen yanımda barındırıyom seni? Olmıyan mevzerin başını yesin senin emi." dedi Unçuluk Anşa.

"Bu bir taktik bire avrad. Düşmen, mevzeri varımış sanıp kaçsın deen dedim, ben bu takdii esgerde öörendim yaa!" dedi Ellik Ali hiç istifini bozmadan.

"Yörü ordan, Tanrı canını almıyasıca seni, takdimiş. Şunun dediine bag. "Haydin o tüenk sesi gelen yere gediyo, neciimş baam bu ses." dedi. "Gız Hürü sende şu ağadı kes!" diye ekledi.

Başta Unçuluk Anşa olmak üzere, Ulak Mulla ve Bedirik Hürü, silah sesinin geldiği yere doğru dikkatli dikkatli, ellerinde bir idare lambasıyla sağa sola bakarak gittiler. Köstek Remzi ve Ellik Ali konağın önündeki çardağın altına geçip karanlıkta oturdular. Ciara dahi yakmadılar, ne olur ne olmaz diye. Aradan on dakika geçmedi, arama devam ederken bir silah sesi daha geldi. Arkasından bir daha, hemen arkasından "Vurdum vurduum!" diye bir ses geldi. Bu ses, Avcı Çinçik Yusuf'un sesiydi. Bu arada silah seslerini duyan çardağın altında saklanan Takoz Remzi'yle Ellik Ali, birbirlerine sarılarak birbirinden helallik istediler.

"Hepiciimizi gırdılar geçirdiler İremzi, bu dööslerde Allah korkusu yok. Hele din iman heç yog dini-me. Allaam Sen goru bizi." diye yalvarırken, Unçuluk Anşa'nın sesi gelmeye başladı:

"Vay eddiin işe sıçalar Çinçik Yusub, utanmıyon mu gecootu evimizin dulu'unda av avlamıya? Haydi davşanı vurdun, iti nediin vurdun pezavag?" diye veryansın ediyordu. Bu sesi duyan, çardağın altında saklanan, Ellik Ali ve Takoz Remzi, hemen çardağın üstüne çıktılar, ikisi iki yerden; "Gorkulacank bir bişet yog demedik mi biz? Ancang ortalığı velveliyeye verirsiniz siz." diye, olay yerine gidenlere bağırdılar. Kendilerine toz kondurmadılar.

Ellik Ali:

"Hıhı, bunnar da avcıyig de'en gezeller, ancak öğönüller, mangalda kül guymazlar, hey be utanmaz adam, hey bire densiz adam, insen evledi iti vurur mu heç hıı? Siz nasıl atıcısınız? Siz nasıl avcısınız? Esgerde heç mi atış tälimi eylemediniz? Ah güzel itim ahh! Sen ölmüyeyin de keşkem yerine ben ölü-yedim! Senin gimi bir akıllı it daha dünyüye gelir m'ola? Gelmez! Ben biliyom gelmez. Ben bundan kerli ava da gedemem gayrı." diyerek acıştı, olay yerinden gelenlere karıştı.

Çinçik Yusuf, sozaldı kaldı, Unçuluk Anşa'ya o kertede cevap vermek her babayığidin harcı değıl. Sadece, "Anşaatın dezze, davşana sıkıyodum, it gırşunun öğöne adladı, oldu bir kenne, yoğosa ben isdermiyidim sizin iti vurmuya? İnan çok üzgünüm. Bende üç tene daha av iti var. Bu ölen itin yerine ha'asını isderseniz onu veriyim. Cır navar beni af eyle. Niyapak?" diyebildi ancak.

"Ben itini alıp da ne dutucuyum Çinçik Yusub? Senin gimi itler varıkanna bağa göre her yer it yavrım. Zatan benim işim başımdan aşkın. Yıkıl garşımdan! Gözüm görmesin seni. Aşam aşam beni zıartma, get evine de Hırçık Zelihe seni birtii yallasın. Bir dağa da bu muidde av avlamag yasag sağa. Annadı yasa!" diyerek, beri yanına döndü. "Yörü Hürü gedeen galan." dedi. Takoz Remzi olay yerindeymiş gibi,

"Bire Anşa'atın, bir it uçun Çinçee demediini guymadın yahu, cip a'ar gonuşmadı n mı? Adamcaaz bilmiyerek vurmuş, gasıt yok ki ne bunda." der demez Hemen Yellik Ali lafa atıldı:

"Az bile, dedi benim avrad o hınzır oğlu hınzıra İremzi, birtii diggat eylesinner canım. Burası Teksas deel ya" dedi.

Unçuluk Anşa ikisine de şöyle ters ters bir baktı.

"Siz de adamıng deen geziyonuz zaar, saklandınız ininizden nediin çıgdınız goca kerkenezler?" dedi.

İkisi de püsüyü torbaya koydu, çıt ses etmediler. Olay bitmişti artık.

-devam edecek-

Yahudi

◆ Faik Kumru

her millet içinde köşeyi tutar
sağını solunu üstü avutur
sabahtan akşama halkı uyutur
asırlık sermaye düzer Yahudi

ayırır kendine en has odayı
yiyecek içecek bütün gıdayı
amcayı halayı teyzeyi dayı
tohumu çiğidi bozar Yahudi

siyaset bilimi tabiat ilmi
otantik mühürlü çıfit kilimi
maziden atiye kendi ismini
silinmez yazıyla yazar Yahudi

takiyeyle işgal ediyor arzı
tavuk niyetine götürür kazı
sahibi uykuda kiracı razı
arkadan kuyuyu kazar Yahudi

gözleri velfecri kurnaz idare
rasat eder yeri bilmem kaç kere
girişe parola kapıya şifre
izinsiz girene kızar Yahudi

dünya âlem bilsin gözünü açsın
ülkesine yurduna kıymet biçsin
hududa dizilip her gün ant içsin
sınırlara sınır çizer Yahudi

Peygamber katili kitap düşmanı
kötülük menbaı vermez emanı
nefreti derinde kollar zamanı
insanı nizamı bozar Yahudi

Kuleden Manzaralar

◆ Mehmet Osmanoğlu

Ne tatlıdır havası bilmenize imkân yok
Seyri kuş bakışıdır hangi yönden baksanız
Sakın iç geçirmeyin gelmenize imkân yok
Omzunuza afili rütbeleri taksanız

Dağlardan engeller var kayaları gururdan
Rum ateşi salınır üstünüze her surdan
Hadi başka kapıya size ekmek yok burdan
Su üstünde yürüyüp, uçup göğe çıksanız

Diyelim ki geldiniz, sonu varır dehlize
İnce kramplar girer streten midenize
Delikli filikayla indirirler denize
Gitmiyorum diyerek gemileri yaksanız

Harcınız değil sizin, kuleyi mesken kılmak
Burası er meydanı, size düşen yıkılmak
Bir çay iken nenize okyanusa açılmak
Kendi yatağınızda usul usul aksanız

Oyalanın bugünle, ümit kesin yarından
Çevirin gözünüzü engin ufuklarından
Bir damla yağmur düşmez yüklü bulutlarından
Gökyüzünde parlayıp, şimşek gibi çaksanız

Kırk yılda bir beğeni büyük lütuf, hediye
Döndürür sizi hemen bir ciğergöz kediye
Olur mu olmaz mıydı bir gün acaba diye
Beyhudedir papatya, kahve falı baksanız

İçinizi kemiren şüphelere kanmadan
Vehimlerin nehrinde bir kere yıkanmadan
Haydi düşün peşine, bıkmadan usanmadan
Boş hayalin elinde kör kütük tutsaksanız.

Sihirbazlık

◆ Salman Kapanoğlu

Ülke olarak biz, yerde karınca, havada arı gibi çalışmamız lâzımken çocuklarımızı okulla ders-hane arasında at gibi koşturuyoruz.

Bilhassa doksanlı yıllarda Anadolu Liselerini kazansınlar diye mini mini çocuklarımızı yarış atı gibi çalıştırdık. Eğitimde, ifrat ve tefritten kurtulamadık.

Anadolu Liseleri sınavına hazırlık için Fatih İlkokulunda Türkçe kursu veriyordum. Beşinci sınıf öğrencileri, hafta içi okul hafta sonu kursa geliyordu. Birçoğu da hafta içi ayrıca özel dersler alıyorlardı. Kısaca, çocukların nefes alacak zamanları yoktu. Hafta sonu kursa yorgun argın geliyorlardı.

Derslerin ilerlediği bir sırada, pazar günü son dersin son dakikalarında çok önemli bir konunun çok önemli bir bölümü kaldı. Kesinlikle anlatılması lâzım fakat öğrencilerin yorgunluğu ve bitkinliği yüzlerinden okunuyor konu bitti sanıp gevşediler.

Benim,
"Bir başlık kaldı." diyeceğimi anlayınca hep bir ağızdan:

"Öğretmenim daha bitmedi mi yaa!"

Sabırlarının bittiğini anlamıştım. Bunları bir rahatlatmak gerek dedim içimden:

"Sevgili öğrenciler, çok yorulduğunuzu biliyorum, çok da az bir vaktimiz kaldı. Şimdi şu elimde gördüğünüz anahtarı havaya atacağım yere düşmeyecek!"

Öğrencilerin hepsi uyandı bir tanesi ayağa kalkarak:

"Sihirbazlık mı yapacaksınız öğretmenim?" dedi.

"Evet, şimdi bir sihirbazlık gösterisi seyredeceksiniz!"

Sihirbazlık deyince herkesin gözü açıldı, o yorgunluklarından eser kalmadı.

"Yalnız çocuklar, önce dersin kalan kısmını mı anlatayım, yoksa sihirbazlığımı yapayım?"

Hep bir ağızdan:

"Önce sihirbazlığı yapın öğretmenim. Önce sihirbazlığı yapın." dediler.

Fırsat bu fırsat deyip onlara yeni bir teklif sundum:

"Yalnız, önce dersi anlatıp sonra sihirbazlık yaparsam kalan zamanda da bir fıkra anlatırım."

O yorgun, bitkin öğrenciler gitti yerine enerji dolu öğrenciler geldi sanki. Sıralardan benzer sesler yükseliyordu.

"Tamam öğretmenim, öyleyse önce dersi anlatın sonra sihirbazlık yaparsınız. Hem fıkra da anlatırsınız." dediler.

Ben önemli dersin, mühim bölümünü rahatça anlattım.

Zilin çalmasına bir dakika kalmıştı, sırada söz verdiğim sihirbazlık gösterisi vardı. Anahtarı elim aldım ve bir sihirbaz edası ile sınıfa seslendim:

"Hokus pokus, şimdi bu anahtarı havaya atıyorum katiyen yere düşmeyecek."

O pırıl pırıl gözler bana bakıyor, ben anahtarı havaya attım anahtarı havada tekrar yakaladım.

Öğrenciler:
"Hani hocam yere düşmeyecek demiştiniz?" demeye başladılar.

Elimdeki anahtarı salladım:

"Tamam, anahtar yere düşmedi." dedim.

Tam itiraz edeceklerdi ki zil çaldı.

Bir öğrencim o kargaşa içinde:

"Öğretmenim, bir fıkra borçlusunuz." dedi.

Perhiz

◆ Kadir Karaman

Donat bir masa
Ye tıka basa
Etme hiç tasa
Kilo almayı...

Sofraya yayıl
Böreğe bayıl
Tatlıyla ayıl
Götür dolmayı.

Birkaç çeşit aş
Koy sofraya baş
Kaşıkla savaş
Kazan kavgayı.

Mide kör kuyu
Az ye, az uyu
Bol bol iç suyu
Sağlam kalmayı

Düşünüyorsan
Etme hiç isyan
Az yiyen insan
Bilmez solmayı.

Baklava, börek,
Pastayla çörek,
Dayanmaz yürek,
Düşün dalmayı.

Ye, iç zor ıkın
Sağlıktan yakın
Düşünme sakın
Sihhat bulmayı.

Sabır ve niyet
Sorarsan diyet
İster ciddiyet
Terk et çalmayı.

Çok yeme yeter
Sabret kilo ver
İstersen eğer
Sağlam olmayı.

Bozuksa sağlık
Can, ten sarp dağlık
Faydasız çığlık
Bekle solmayı.

Yer içini kurt
Şışmansa vücut
Asgari unut
Sağlam kalmayı.

Kamu Oy Una Duy Uru

Alışveriş mağazalarında fahiş fiyatın önüne geçmek için birtakım önlemler alınmaya başlanmış daha önce müşteriye göre uygulanan fiyat tarifeleri güncellenerek 15 Haziran 2024 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Aşağıdaki fiyat tarifeleri en lüks mağazalardan tutun kasabalardaki bakkallar için de geçerli olup hâlâ fahiş fiyat uygulamasına devam eden işletmeler hakkında gerekli yasal işlemler yapılacaktır.

Vatandaşlar, alışveriş yaptıkları iş yerlerinden almış oldukları fişlerle yetkililerin belirlemiş olduğu avantajları karşılaştırarak fiyat farklılığı bulunması durumunda muhtarlıklardan alacakları durum tespit belgesi ve almış oldukları ürüne ait fiş fotokopisi ile birlikte Anayasa Mahkemesine şahsen müracaatta bulunabileceklerdir.

Maliye Bakanlığının belirlemiş olduğu **Avanta Fiyat Tarifeleri** :

<i>Alınan Avantanın Mahiyeti</i>	<i>Neye İstinaden Alındığı</i>	<i>Fiyatı</i>
İşyeri Genel Giderleri Katkı Payı	İşyerindeki geçirdiği süre bedeli (Her 5 dakika için)	10 ₺
Meşguliyet	Görevliye ürün sorma	20 ₺
Zorunlu Bahşiş	Kasiyerin ücretine katkı bedeli	10 ₺
Meyve Poşeti	Alınan her meyve poşeti için (Kavun, karpuz ve lahana için alınan poşetler beşer poşet sayılacaktır.)	5 ₺
Taşıt Kullanma	Mağaza içinde taşıma arabası kirası	10 ₺
Atık Gideri	Alınan katı ve sıvı yağlar için	10 ₺
Zararlı Atık Gideri	Her türlü deterjan ve temizlik giderleri için	20 ₺
Çevreye Duyarsızlık	Peçete, çocuk bezi ve bayan bezi için	15 ₺
Ürün seçme ücreti	Ellenip alınmadan bırakılan her ürün için	1 ₺
WC kullanım ücreti	WC temizliği, sabun, kâğıt vs. ücreti (Küçük büyük birlikte olursa ayrı fiyat uygulanır)	10 ₺
Abdesthane gideri	Abdesthanede sarf edilen su ve kâğıt havlu için (Sabah ve akşam namazları için özel tarife uygulanır.)	10 ₺
Prayer room (mescit) gideri	Mescit temizliği ve namaz vakitlerini gösterir takvim temini ve elektronik saatin pil sarfiyatı için	10 ₺
Emzirme Odası Gideri	Odada sarf edilen elektrik ve meşguliyet için	10 ₺
Yürüyen Merdiven Gideri	Yürüyen merdivenlerin elektrik sarfiyatı için	10 ₺
Asansör Gideri	Asansör bakımı ve elektrik sarfiyatı için	10 ₺
E-alışveriş	İnternet giderleri için	10 ₺
Sorma Ver Parası	Mağazaların yoğunluklarına göre alınacaktır.	10 ₺
Ayakbastı Parası	Adım başı tahsil edilecektir. 44 numara ve üzeri için iki katı ücret alınacaktır.	10 ₺
Limit Aşım Bedeli	Kasiyere limiti dolu kart uzatıp vakit kaybına sebep olanlardan kart başına tahsil edilecektir.	10 ₺
Hava Parası	Mağazada müşteriler tarafından sarf edilen hava bedeli (Poşet hesabı tahsil edilecektir. Bir küçük poşet hava 10 TL'dir.)	10 ₺
Elektrik Parası	Buzdolaplarını açtıktan sonra geçen her dakika için tahsil edilecektir.	10 ₺